

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῆξέ με.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐκτὴ Μαΐου κ' εἰκοστή,
νικῶν λεβέντες ἀγαστοί.

Χίλια τετρακόσα σὺν εἰκοσιτρία
νέα ρώμη πάλιν καὶ φιλοπατρία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

—
Α'.
—

Φ.— Παιδιά μας δαφνηφόρα,
σηκώσετε καὶ τώρα
ὀλόρθο τὸ κεφάλι.

—
Ἑλλὰς ἀδελφωμένη,
σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
σε βλέπομε καὶ πάλι.

—
Νέος παιὰν ἤχει...
καινούρια καὶ παλῆα
πέφτει μὲ μιὰ ψυχὴ
σὲ Νίκης ἀγκαλιά.

—
Μπῆχες σ' τὸν ἀγῶνα,
ποῦ πολέμου κρότοι
ρίχνουνε βουνά.

—
Ποιὸς σ' τὴν Ἀμαζόνα
τὴν ὁρμὴ τὴν πρώτη
ἔδωσε ξανά;

—
Πῶς ἀπὸ τὸν ὕπνο πάλι τὸν βαθὺ
ξύπνησες μὲ θάρρος καὶ γυμνὸ σπαθί;

Πῶς τὸ ξαναβγάζεις μέσ' ἀπὸ τὴ θήκη
μὲ φανατισμό,
καὶ διψᾷς γιὰ νίκη
κ' ἐνθουσιασμό;

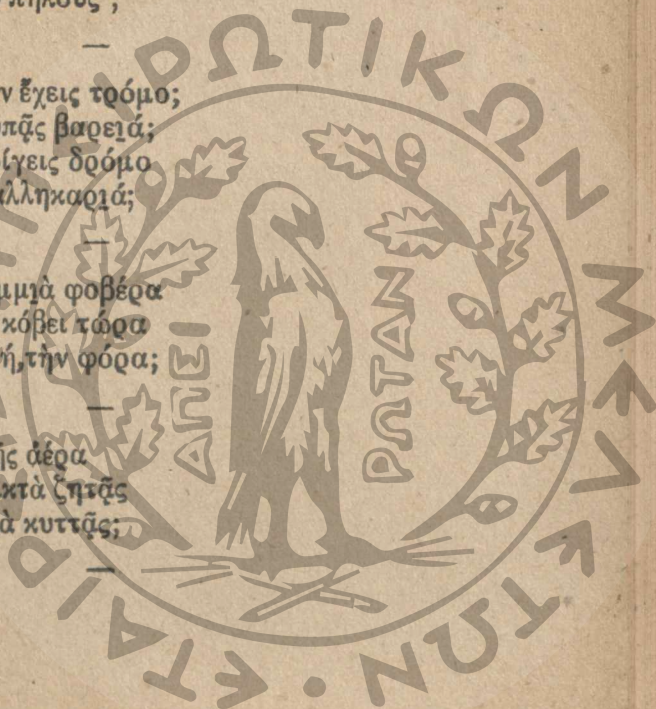
—
Πῶς σαρόνεις φθόνους
κ' ἀνανδρείας χρόνους
ἔχεσας δειλούς;

—
Καὶ μὲ περηφάνεια
ἐβγαλες στεφάνια
μέσ' ἀπὸ πηλούς;

—
Πῶς δὲν ἔχεις τρόμο;
πῶς κτυπᾷς βαρειά;
πῶς ἀνοίγεις δρόμο
σ' τὴν παλληκαριά;

—
Πῶς καμμὰ φοβέρα
δὲν σοῦ κόβει τώρα
τὴν ὁρμὴ, τὴν φόρα;

—
Καὶ ζωῆς ἀέρα
σ' τ' ἀνοικτὰ ζητᾷς
καὶ ψηλὰ κυττᾷς;

Πῶς τὸν Ἀρχουδιάρη
στρώνεις στὸ κυνήγι;...
τρέχεις κι' οἱ Βουλγάροι
πέρνουνε ποδάρι,
κι' ὅπου φύγη φύγη.

Β

**Κι' ὁ Περικλέτης πάλι
ἐνθουσιώδης ψάλλει.**

Π.— Ἐσύ, ποῦ λές πῶς ἔχεις νοῦ
καὶ δὲν σοῦ λείπει κρίσις,
ἔμπορεῖς τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ
νὰ τὰ καταμετρήσης;

Φ.— Μέσα σὲ τέτοια κρίσι, σὲ τέτοια στενοχώρια,
καιρὸς καὶ νοῦς δὲν μένει,
κάρα συφοριασμένη,
γιὰ νὰ μετρᾷς τ' ἀστέρια κι' ὅλα μαζί καὶ χώρια.

Π.— Κι' ἂν τώρα δὲν ἔμπορεῖς, τσολιᾶ,
νὰ κάνης τούτη τὴ δουλειά,
πλὴν ἔλα νέων μαχητῶν ν' ἀπαριθμήσης τάφους,
ἔλα σὲ κλέη περισσὰ
νὰ πλέξης στέφανα χρυσᾶ,
καὶ τόσης νέας λεβεντιᾶς νὰ στέψης τοὺς κροτάφους.

Τὴν εἶδες τὴν Ἑλλάδα, τὴν εἶδες τὴν μητέρα;
Φ.— Τὴν εἶδ' ἀδελφωμένη νὰ μάχεται ἐκεῖ πέρα.

Π.— Κι' ἐγὼ τὴν ξαναεἶδα...
μέσα σ' τὴν καταιγίδα
ἀβάστακτη χυμᾶ.

Βροντὴ κι' ἀστροπελέκι,
κι' ἐγκώμια τῆς πλέκει
κι' ὁ Γάλλος Γκυγιωμᾶ.

Ἐτρόχιζε λεπίδες
σὲ μνήματα προγόνων,
κι' ἐξέπλυνε κηλίδες
καταραμμένων χρόνων,

Ἦτον ὥραία σὰν προτοῦ,
κι' ἐκυματίζανε ξανὰ
τὰ σύμβολα τὰ γαλανὰ
ἀδελφωμένου τῆς Στρατοῦ.

Καὶ δάφνης ἔβλεπα κλαδιὰ
στὸ δρόμο τῆς στρωμένα,
κι' εἶδα καὶ πάλι τὰ παιδιὰ
δαφνοστεφανωμένα.

Μὲ ξάφνιασε παλληκαριᾶς τραγοῦδι λιγερό...
γιατὶ τραγοῦδι ἀρώπησα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ;
κι' ἐκεῖνα μὲ σπιθόβολη μ' ἀπήντησαν ματιὰ:
μὲ τὰ τραγοῦδια τρέχουμε καὶ πάλι σ' τὴ φωτιά.

Καὶ τάβλεπα χαρούμενος πῶς εἶχαν πάρει δρόμο,
ἀλλὰ καὶ κράνη Πρωσσικὰ, ποῦ μερικοὶ ταρτοῦφοι
τοὺς ἔλεγαν πῶς ἔπρεπε νὰ τὰ κυττοῦν μὲ τοῖμο,
τώρα μὲ γέλοια τὰ κανόν' ὡς εἶδος ἐλπίσος καὶ οὐρα.

Γ

Φ.— Τὴν γνώριζες τὴν μητέρα,
ὅπου μάχεται ἐκεῖ πέρα;
Ἦταν ἄρρωστ' ἡ ψυχὴ τῆς κι' ἐνομιζέτο νεκρή,
καὶ τὴν ἔκλαιγαν τὴν δόλια καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Γι' ἄρρωστα κορμιά πολὺ μὴ λυπᾶσαι, μὴν πονῆς,
μόνο γι' ἄρρωστους ψυχὰς
ὀλοφύχως νὰ θρηνηῖς
καὶ νὰ κάνης προσευχαῖς.

Εἶδες μίαν Ἀμαζόνα,
ποῦ κατέβη, στὸν ἀγῶνα;

Τὴν κυττοῦς ἄρρωστημένη,
σὰν φιλοῦσε φοβισμένη
τῶν φονιάδων τῆς ποδιᾶς.

Ἀλλ' ἀνέρωσε μὲ μιὰ
κι' ἀτσαλώθηκαν κορμιά
κι' ἐφτερώθηκαν καρδιᾶς.

Καὶ μὲ τὴν ἀνάρρωσί της ξαναβγήκαν παλληκάρια
νέων ἀνδραγαθημάτων,
ὅπου θᾶναι τάρματά των
λεβεντιᾶς προσκυνητάρια.

Κι' ἂν κατάκαρδα λυπῇ
μία νίκη τῆς νοπῇ
Ἐμίγκρέδες μερικοὺς.

Κι' ἂν κοράκια ξανακοῦς
νὰ φωνάζουνε κρά κρά
ὡς πῆραμε τὸ Σκοῦ.

Κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο μου, παῖδάς σου ψιθυρίζω
κι' ἐγὼ πανηγυρίζω,
Φωτιά ψυχῆς Ἑλληνικῆς στοὺς μαχητὰς ἐκείνους...
μὲ τὰς ὑπερμαχοὺς αὐτὴ προβάλλει στοὺς κινδύνους.

Κι' ἂν Ἐμίγκρέδες θοέματα
κλαῖνε γι' αὐτὸ πικρὰ,
ὅμως δὲν εἶναι ψέματα
πῶς πῆραμε τὸ Σκοῦ.

Καινούρια δόξα περισσὴ,
καὶ σ' ἄλλα πρὸ καλλίτερα
καὶ κλέη μεγαλύτερα.

Γιὰ τοῦτο σήμερα καὶ σὺ,
ποῦ μὲ τὸ Σκοῦ τοῦ φῶς,
στηλαῖς δὲν θὰ φᾶς.